

Тудорка.

Два дeня отъ както се е евила.

Исакъ (удря се по челото).

Два дeня! и ний да не се научимъ до сега? (разхожда се мълчешката).

Тудорка (разхожда се и тя умислена).

Исакъ (спира се предъ Тудорка).

Но знаешъ ли какво, Тудорке?

Тудорка (спира се и тя).

Какво?

Исакъ.

Работата сѣ за насъ добръ утива.

Тудорка (не казва нищо и тръгнува да се разхожда).

Исакъ.

Вървай, че тъй... Ште видишъ, че Драгомиръ самъ ште начене да ми се моли, за да дойдѣтъ мойтъ легиони.

Тудорка (спира се и мисли).

Дѣ тойзи Господъ!

Исакъ (разтрива рѣцѣ).

Така, така!... безъ друго тъй ште бѣде! И знаешъ ли? Сами ште ти се молятъ да станешъ българска царица.

Тудорка.

Ахъ, тате! да стане, тате!

Исакъ.

Само работене трѣба. Гледай, чедо мое, нищо не оставяй. Знаешъ ли, какъ и дѣ могъ азъ намъри баба Кера?

Тудорка.

Днесъ е празникъ. Ако има игра на тържиштето, тя тамъ трѣба да е.